

tiske Samarbejde, som har fundet Sted mellem Partiet Venstre og det konservative Folkeparti, har vi fra vor Side deltaget i, ofte med Resignation og altid ud fra den Opfattelse, at vi burde føre det igennem uden Hensyn til, om der forelaa for os en øjeblikkelig Situation, hvori vi kunde have taget et Valg med stort Held. Saadanne Situationer har efter vor Opfattelse foreligget gentagne Gange, men vi har resigneret deroverfor ud fra den Betragtning, som jeg saa ofte har fremført her i Tinget, at jeg ikke skal trætte med at gentage den nu. Vi har under dette Samarbejde kæmpet for vore Tanker, ikke mindst paa det erhvervs-politiske Omraade. Og naar man nu skal se paa den Vurdering, som vor Indsats er Genstand for, ja, saa ser man jo daglig i „Social-Demokraten“, at vi er et usselt Parti, som svigter og forraader de Interesser, vi er sat til at kæmpe for. I Eftermiddag har vi hørt andre Toner, idet det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at den konservative Politik havde sejret paa Skatte-lovenes Omraade, og det ærede Medlem sagde, at denne Regering var ganske afhængig af det konservative Folkeparti. Paa Skatte-lovenes Omraade havde den konservative Politik sejret. Efter det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Mening viser det sig derigennem, at den indirekte Beskatning er forøget, og dette fyldte ham med meget Ubehag. Men der rejser sig jo det Spørgsmaal, som hverken blev besvaret af dette ærede Medlem eller af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg: Kunde de direkte Skatter have baaret? Det er det Spørgsmaal, man maa besvare, naar man vender sig mod den Forøgelse af Skatterne, som har fundet Sted. Der faldt der fra vort Partis ærede Ordfører (Korsgaard) en overordentlig karakteristisk Udtalelse og en rigtig Udtalelse. Han sagde, at Snapsen var nu det højeste Udtryk for Luksus, naar det gjaldt om at skaffe Penge i Statskassen. Denne Udtalelse kaster et Lynglimt over en Udvikling, der har fundet Sted her i Landet fra hine Tider, da man talte rørt og bevæget om den fattige Mands Snaps. Og det er nyttigt, at dette Lynglimt er faldet netop i Aften, hvor man taler om Told paa Kaffe. Det er nyttigt at mindes, hvor forfærdeligt Radikale og Socialdemokrater behandlede Fattigmands Snaps, da de fik fat i den under Krigen, be-

handlede den, saa ingen kunde kende den igen, da den slap ud af deres Hænder.

•Det ærede Medlem Hr. Rode talte, som jeg før nævnte, om, at denne Regering var ganske afhængig af det konservative Folkeparti. Ja, denne Regering er vel nøjagtig saa afhængig af dette Parti, som den radikale Regering var af det socialdemokratiske Parti, den Gang de to Partier arbejdede sammen, det vil sige nøjagtig saa afhængig, som enhver Regering er af et Parti, der er med til at danne dens parlamentariske Basis. Det er fra Regeringens Side mange Gange anerkendt, at vi loyalt har støttet den, og vi kan fra vor Side roligt anerkende, at vi fra Regeringens Side har mødt Forstaaelse af, at en Imødekommen overfor vore Ønsker var nødvendig, hvis dette Samarbejde skulde fortsættes; det er en ganske naturlig og selvfølgelig Ting, der er ikke deri noget som helst naturstridigt. Og det ærede Medlem Hr. Rode har jo selv i sin Tid talt om, at en eventuel kommende socialdemokratisk Regering kun vilde kunne faa Støtte af det radikale Parti til Gennemførelse af en demokratisk, men ikke en socialdemokratisk Politik, altsaa en nøjagtig tilsvarende Afhængighedsgøren paa Forhaand.

Nu har det ærede Medlem givet Udtryk for det Ønske, der stadig foresvæver ham — jeg formoder i Drømme, ligesom jeg kan konstatere, at det gør det i vaagen Tilstand —, Ønsket om et nyt Flertal. Ja, vi ved jo alle, at den Gang det ærede Medlem her i Tinget fremdrog en Tale af den højtærede Statsminister, hvor denne havde sammenlignet sig selv med Oluf Hunger, var det, fordi han saa gerne vilde have, at Tanken skulde fortsættes til den, der kom efter Oluf Hunger, Erik Ejegod. Og vi ved jo, at det ærede Medlem har saadant et ejegodt Gemyt. Det lyser jo ud af alle hans Taler her i Tinget, ud af alle hans Handlinger, den Gang han sad som Minister, ud af hans Dvælen ved Minderne, ud af hans Stolthed over, at han ikke blot havde været det store Sugerør, men ogsaa havde „sprøjtet Pengene ud over Landet“, som jeg har hørt det ærede Medlem sige en Gang ved et Vælgermøde. Det ærede Medlem endgik taktfuld at udtale sig om, hvorledes det Flertal, han ønsker, skulde være sammensat, og der rejste sig da det Spørgsmaal, om han regner med Tilslutning af de smaa Partier,